Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 669

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εἰθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θύματά μας.—Παντοτεινὴ ἀγάπη (παράφρασις δος Εἰρήνης Νιλαΐδου). — Αἱ γυναῖκες σιδηροδρομικοὶ καὶ τραπεζιτικοὶ ὑπάλληλοι ὑπὸ κ. Ρόζας Ρενὰλ)).— Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας). — Αἱ γυναῖκες καὶ ὁ ἀλκολισμὸς Β'. — Ἡ Φιλία Ι' (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη).—Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. (Διὰ τὴν Μαργαρίταν ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη).

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΜΑΣ

Πολὺ συχνὰ τίθεται ἡ ἐρώτησις καὶ παρ' ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ παρὰ ξένων ἐπισκεπτομένων τὸν τόπον μας: Διατί νὰ εἴμεθα λαὸς τόσον μελαγχολικὸς καὶ τόσον κατηφής, ἐνῷ ἀπολαμβάνομεν διαρκῶς τὰ μειδιάματα τοῦ πλέον ὡραίου οὐρανοῦ τοῦ κόσμου; Διατὶ μὲ τόσην δυσκολίαν νὰ γελῶμεν καὶ νὰ εὐθυμῶμεν, ἐνῷ τόσον εὔμορφη καὶ ἥρεμος φύσις ἁπλώνει πρὸ τῶν βλεμμάτων μας τὰ μεθυστικὰ καὶ ἁπαλὰ κάλλη της;

Ἐπισκεφθῆτε τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰ ἐξεταζόμενα παιδιὰ καὶ ὁ λόγος τῆς μελαγχολίας ὡς φυλῆς δίδεται ἀμέσως.

Τὰ μικρὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα προορισμὸν ἔχουν νὰ μειδιοῦν πάντοτε καὶ νὰ δέχωνται γελαστὰ καὶ εὐτυχισμένα τὴν χαρὰν τῆς ἀνοίξεως τῆς ζωῆς, τὰ μικρὰ πρόσωπα ἐπὶ ἕνα καὶ δύω ὅλους μῆνας μένουν διαρκῶς κατηφῆ καὶ μελαγχολικά μὲ μίαν ἐναγώνιον προσδοκίαν, ἡ ὁποία μαραίνει κάθε ρόδον καὶ κάθε ἄνθος τῆς ἀνοιξιάτικης ζωῆς των. Καὶ ὄχι μόνον τοὺς δύω αὐτοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ μαρτυρίου των τὰ μικρὰ πρόσωπα ἀπομανθάνουν τὸ μειδίαμα καὶ τὸν γέλωτα, ἀλλὰ τὰ τρία τέταρτα τῆς ζωῆς των, ἐὰν ὄχι περισσότερον, τοῖς εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ γελοῦν καὶ νὰ χαίρωνται.

Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὑπερβολὴ βεβαίως. Ἂς μετρήσωμεν ἂν θέλετε τὰς στιγμὰς τῆς χαρᾶς των.

Ἐνώπιον τοῦ διδασκάλου ἀπαγορεύεται ὁ γέλως, καὶ ἡ χαρά; Καὶ τὸ παιδί, φεῦ! εὑρίσκεται ἓξ ὥρας τοὐλάχιστον τὴν ἡμέραν ἐνώπιον τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μελαγχολικῶν αὐτῶν καὶ δυσθύμων, συχνὰ δὲ σκαιῶν καὶ ἀγρίων κυρίων. Τὰς ὥρας τῆς μελέτης των, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς ἑξαώρου μελαγχολίας των, βεβαίως δὲν γελοῦν. Καὶ αἱ ὧραι τῆς μελέτης ποικίλλουν ἀπὸ δύω ἕως πέντε ἐν σχέσει καὶ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀντιλήψεως τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον τῶν γραπτῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα τόσον εἶναι περισσότερα, ὅσον ἀπαιδαγώγητος καὶ σχολαστικὸς καὶ ἄκαρδος εἶναι ὁ διδάσκαλος. Τὰς ὥρας τοῦ γεύματος τὰ παιδιὰ δὲν γελοῦν καὶ δὲν μειδιοῦν. Διότι οἱ γονεῖς πιστεύουν ὅτι ἡ καλὴ ἀνατροφὴ ἐπιβάλλει εἰς τὰ παιδιὰ ὅταν τρώγουν, νὰ γίνωνται ἄφωνα καὶ μελαγχολικὰ ὡς ἰχθῦς. Τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου τὰ παιδιὰ ἐπίσης πειθαρχικώτατα ὀφείλουν νὰ ρυθμίζουν τό βῆμά των πρὸς τὸ τῶν γονέων ἢ τῶν παιδαγωγῶν των, καὶ τοποθετοῦνται ἔπειτα εἰς ἕνα τραπεζάκι διὰ νὰ ἀκούουν τοὺς μεγάλους σοβαρολογοῦντας ἢ κακολογοῦντας καὶ ὡς ἀμοιβὴν τῆς φρονιμάδας των νὰ καταβροχθίζουν ἓν γλύκισμα. Μένουν αἱ ὧραι τῶν παιγνιδιῶν, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν ὑπερβαίνουν τὰς δύω, καὶ κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἔλεγχος τῶν μεγάλων βαρύνει καὶ πάλιν τυραννικός.

Καὶ τώρα ἂς μετρήσωμεν. Ἓξ ὧραι σχολείου, τρεῖς κατὰ μέσον ὅρον μελέτης, δύω προγεύματος καὶ γεύματος καὶ δύω περιπάτου. Ἔχομεν δέκα τρεῖς ὥρας πιέσεως καὶ μελαγχολίας καὶ σοβαρότητος ἀσυμφώνου πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ δύω ὥρας γέλωτος καὶ χαρᾶς. Καὶ αὐτὰς πάλιν ὄχι δι' ὅλα, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνα τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶναι ἀρκετὰ ἥμεροι ἄνθρωποι καὶ ἀρκετὰ πολιτισμένοι καὶ μὲ καρδιάν, ὥστε νὰ τὰ ἀφήνουν νὰ παίζουν καὶ νὰ χαίρωνται καὶ νὰ εὐθυμοῦν χωρὶς φωνὰς καὶ μαλώματα καὶ ἀγρίευμα καὶ ξύλο.

Πῶς εἶναι δυνατὸν λοιπόν, ὕστερον ὅπου ἡ ζωὴ αὐτὴ ἀρ-

γίζει ἀπὸ τὰ ἓξ ἔτη καὶ τελειώνει εἰς τὰ δέκα ἕξ, νὰ μὴ μένῃ ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς μελαγχολίας ἰσοβίως ἐπὶ τῶν προσώπων καὶ τὸ μειδίαμα νὰ μὴ φυγαδεύεται διὰ παντὸς καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χαρὰ νὰ μὴ θεωρῆται χίμαιρα ἀπρόσιτος καὶ πολυτέλεια τῆς ζωῆς περιττή;

Καὶ ὅμως θεωρούμεθα ἄνθρωποι πολιτισμένοι καὶ γονεῖς φιλόστοργοι καὶ θυσιαζόμενοι κυριολεκτικῶς διὰ τὰ παιδιά των. Διότι ἡμεῖς στοργὴν καὶ ἀγάπην νομίζομεν τὴν καλὴν τροφὴν καὶ τὰ ὡραῖα φορέματα καὶ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν δυσπεπτοτέραν καὶ πολυπλοκωτέραν μάθησιν, καὶ τὸν πλοῦτον ἐν γένει, τὸν ὁποῖον συναθροίζομεν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντος τῶν παιδιῶν μας.

Ἀλλὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀπόλαυσίν των καὶ τὰ γέλοια καὶ μειδιάματά των δὲν τὰ θεωροῦμεν εὐτυχίαν. Καὶ κλείομεν ἐπίμονα τὰ βλέμματα πρὸ τῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα μᾶς δίδει ἡ φύσις μὲ τῆς μυριόχρωμες πεταλοῦδές της, ποῦ πετοῦν ἐλεύθερα ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθους καὶ ροφοῦν ὅλο τὸ μέλι καὶ ὅλον τὸ ἄρωμα τῆς ἀνοίξεως καὶ μὲ τὰ μικρὰ νεόγβαλτα πουλάκια ὅπου τραγῳδοῦν ἀμέριμνα ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μὲ ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα ἕως τὰ πλέον ἐλάχιστα, τῶν ὁποίων τὴν ἄνοιξιν τῆς ζωῆς στεφανόνει ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ χαρά.

Πολὺς εἶχε γίνει ἄλλοτε λόγος διὰ τὸν μελαγχολικὸν τόνον τῶν παιδικῶν εἰκόνων τῶν Φλωρεντίνων μεγάλων διδασκάλων. Καὶ ὁ Leonard καὶ ὁ Boticelli εἰς τὰς παιδικὰς ἀθανάτους εἰκόνας των καὶ ὁ della Robia καὶ ὁ Donatello εἰς τὰς προτομάς των ἔδωκαν εἰς τὴν γλυκεῖαν ἔκφρασιν τῶν παιδικῶν προσώπων τόσην σοβαρότητα καὶ μελαγχολίαν, ὥστε πολλάκις ἡ κριτικὴ ἔθηκε, συνεζήτησε καὶ ἀφῆκε ἄλυτον τὴν προβληματικὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

Ἐγὼ ἡ ὁποία τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἰδίᾳ εἶδα τόσα μελαγχολικὰ παιδικὰ πρόσωπα, ὑποθέτω ὅτι οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς Φλωρεντίας θὰ εἶχαν εὑρεθῇ εἰς τὴν ἐποχήν των εἰς τὸ ἴδιον δίλημμα, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται σήμερον ὁ κοινότερος παρατηρητὴς ψυχολόγος τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ ἐπειδὴ τότε ἀκόμη τὰ σκότη τοῦ Μεσαιῶνος δὲν εἶχαν ἐντελῶς διαλυθῇ, ἐσκόρπισαν μὲ τὴν ἀθάνατον τέχνην των τὴν μελαγχολίαν καὶ τὸν πόνον εἰς τὰ παιδικὰ πρόσωπα μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως νὰ συγκινήσουν τοὺς θράστας τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ κατὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἢ νὰ δώσουν τοὐλάχιστον ἓν μάθημα εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Πάντα σ' ἀγάπησα. Ἀπὸ τὸ ἥσυχον παρελθόν, ὡς τὸ σκοτεινὸ καὶ καταβασανισμένο παρόν, καθὼς ἀγαπημένη ἐπῳδὸς ποῦ κάθε στιγμὴ ἐπαναλαμβάνουμε ἡ χαϊδεμένη ἀγάπη σου ἔμεινε στὴν καρδιά μου. Πάντα θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἀπὸ τὸ παρὸν ποῦ μοῦ διαφεύγει ἕως τὸ μέλλον, ὅταν ὁ χρόνος σκληρὸς νικητής, θὰ ἀδιάσῃ τὴν κλεψύδρα τῆς τελευταίας μου ἐλπίδος ἡ φωτεινή σου ἀγάπη θὰ μείνῃ στὴν καρδιά μου. Πειὸ μακρυά, κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, ὅπου μονάχα τὸ σῶμα θὰ κατέβῃ, πάντα σένα θὰ 'νειρεύουμαι γιὰ νὰ κοιμοῦμε καλλίτερα, καὶ οἱ ἀδιάφοροι ποῦ θὰ καταπατοῦν τὴ στάχτη μου, ἂν προφέρουν τ' ὄνομά σου, θὰ τὴν αἰσθανθοῦν ν' ἀναταραχθῇ.

(Ἀπὸ τὴν «Ame Sereine» τῆς Helène Vacaresco).

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ.

Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν γυναικῶν εἰς τὰς Τραπέζας χρονολογεῖται ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν καὶ αἱ πρῶται ἐν Γαλλίᾳ Τράπεζαι, αἱ δεχθεῖσαι μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων των καὶ γυναῖκας, δὲν μετεμελήθησαν διὰ τὸν νεωτερισμόν των αὐτόν.

Πλὴν τῶν πολυπληθῶν τραπεζιτικῶν γραφείων, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες ἐπέδειξαν λογιστικὴν ἱκανότητα πρώτης δυνάμεως, καὶ αἱ μεγάλαι Γαλλικαὶ Τράπεζαι, ὡς ἡ Τράπεζα τῆς Γαλλίας, ἡ Τράπεζα Ρότσιλδ, ἡ Ἐθνικὴ Προεξοφλητικὴ Τοάπεζα, τὸ Credit Lyonnais ἔχουν ἤδη ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν καὶ λογιστρίας γυναῖκας καὶ γυναῖκας ἀσχολουμένας εἰς τὰ γραφεῖα τῶν τίτλων καὶ ὁμολογιῶν. Ἐπίσης ἡ Τράπεζα τοῦ Συνδικάτου τῶν τραπεζομεσιτῶν τῶν Παρισίων ἔχει ἀναθέσει εἰς γυναῖκας ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τοκομεριδίων.

Ἡ διαχειριστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ γραμματοσήμου καὶ τὸ Μονοπώλιον τῶν καπνῶν ἔχουν ἐπίσης μέγαν ἀριθμὸν γυναικῶν ὑπαλλήλων.

Ἤδη εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν, ὡς ἄλλως τε καὶ εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, αἱ γυναῖκες καταλαμβάνουν θέσεις εἰς τὰς Τραπέζας ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς τίτλους καὶ μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ αἱ σιδηροδρομικαὶ ἑταιρίαι ἤρχισαν ἀπὸ τεσσαρακονταετίας περίπου παρέχουσαι μὲ περισσοτέραν κάπως γενναιότητα θέσεις εἰς γυναῖκας ὑπαλλήλους. Ἡ Σιδηροδρομικὴ ἑταιρία τῶν Dombes εἰς Γαλλίαν, ἡ ὁποία τελευταίως ἠνώθη μὲ τὴν Ἑταιρίαν Παρισίων-Λυὼν-Μεσογείου ἔχει τὸ ἓν ἕκτον τῶν ὑπαλλήλων της γυναῖκας πλὴν τῶν φυλάκων τῶν σταθμῶν.

Αἱ γυναῖκες ἐργάζοντι εἰς τὰ γραφεῖα καὶ εἰς τοὺς σταθμούς. Εἰς τοὺς σταθμοὺς διορίζονται ἀρχικῶς μὲν ὡς βοηθοὶ τῶν σταθμαρχῶν καὶ ἤδη ὡς σταθμάρχαι. Ὡς βοηθοὶ εἶχον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν εἰσιτηρίων καὶ τὴν τήρησιν τῶν βιβλίων. Αἱ γυναῖκες σταθμάρχαι ἐκτελοῦν ὅλα τὰ καθήκοντα τῶν σταθμαρχῶν ἀνδρῶν. Εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν κίνησιν τῶν τραίνων, λαμβάνουν καὶ μεταδίδουν τὰ τηλεγραφήματα τῆς ὑπηρεσίας, διευθύνουν καὶ ἐπιτηροῦν τὰς ἐντὸς τῶν σταθμῶν κινήσεις, δίδουν εἰσιτήρια, κρατοῦν τὰ βιβλία, συντάσσουν τὰς μηνιαίας καταστάσεις, δέχονται διαμαρτυρίας καὶ παράπονα τῶν ἐπιβατῶν καὶ κανονίζουν πᾶσαν ὑπάθεσιν τῆς δικαιοδοσίας των. Ἐπὶ συνόλου ἐνενῆντα τριῶν σταθμῶν ἡ ἑταιρεία ἀριθμεῖ 21 γυναῖκας σταθμάρχας καὶ σαράντα βοηθοὺς σταθμαρχῶν.

Εἰς τὰ κεντρικὰ γραφεῖα ὅλη ἡ γραφικὴ ἐργασία εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς γυναικείας χεῖρας. Τὸ γραφεῖον τῶν σταθμῶν τοῦ Ἁγίου Παύλου τῆς Λυὼν ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα ἐννέα νεάνιδας, τῶν ὁποίων προΐσταται κόρη εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, κατέχουσα θέσιν ἀνωτάτου σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου.

Ὁ μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων τῶν γραφείων εἶναι κατὰ μέσον ὅρον φρ. 1200 τὸ ἔτος. Ἡ ἡμερησία ἐργασία εἶναι ὀκτάωρος.

Ὅλαι αἱ ἄλλαι σιδηροδρομικαὶ ἑταιρίαι ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα τῆς ἑταιρείας τῶν Dombes. Ἡ ἑταιρία τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων ἐγενίκευσε τὸ μέτρον τοῦ διορισμοῦ γυναικῶν ὑπαλλήλων μὲ τὰς αὐτὰς ἀποδοχὰς τῶν ἀνδρῶν. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Παρισίων—Βιγκενῶν ὅλαι σχεδὸν οἱ εἰσπράκτορες εἶναι γυναῖκες. Ἐπειδὴ δὲ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτασίμους ἡμέρας ἡ ἐργασία τῆς γραμμῆς αὐτῆς διπλασιάζεται προσλαβάνονται καὶ ἔκτακτοι βοηθοὶ γυναῖκες πάντοτε μὲ τέσσαρα φράγκα τὴν ἡμέραν. Τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν καὶ καθαριότητα τῶν σταθμῶν ἔχουν ἀναθέσει εἰς γυναῖκας.

Εἰς τὴν ἑταιρίαν τῶν Κεντρικῶν Σιδηροδρόμων αἱ γυναῖκες εἰσήχθησαν μόλις ἀπὸ τὸ 1875.

Ρόζα Ρενὰλ
σιδηροδρομικὴ ὑπάλληλος

ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Καθ' ἣν στιγμὴν εὑρίσκετο περὶ τὸ τέλος τοῦ γύρου τοῦ στίβου ἡ συνοδεία τῶν βραβευθέντων, ὁ Μεμιδὼφ ἐστράφη ὀπίσω του καὶ ἐψιθύρισεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν ἀκριβῶς ὑπὲρ αὐτὸν τοποθετημένην κ. Παλβίδου, δεικνύων ἐν ταυτῷ τὸν νέον Ὀλυμπιονίκην καὶ συνιστῶν τὴν προσοχήν της ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ δεύτερος εἰς τὸν πέμπτον στίχον, ἐπανέλαβε καὶ πάλιν. Ἰδέ τον καλὰ καὶ εἰπέ μου ποῖον ὁμοιάζει.

Ἡ κ. Παλβίδου ἔφερε τὰ γυαλιά της εἰς τὰ μάτιά της καὶ προσηλώθη εἰς τὸ δεικνυόμενον σημεῖον, μὲ πολλὴν προσοχήν. Αἴφνης μία κραυγὴ ἐκπλήξεως ἠκούσθη ἀπὸ τοὺς καθημένους πλησίον της, ἐνῷ τὸ πρόσωπόν της ἐγίνετο τρυφερὸν καὶ τὸ βλέμμα της ἐφέρετο ἐναλλὰξ ἀπὸ τὸν νέον Ὀλυμπιονίκην πρὸς τὸν φίλον της. Ἂν τὸν εἶχα ἐδῶ κοντά μου θὰ ἐρριπτόμην εἰς τὸν λαιμόν του, εἶπε ἡ Marie, σκύπτουσα πρὸς τὸν Κώσταν καὶ θωπεύουσα μὲ τὴν θερμὴν ἀναπνοήν της τὸ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον πρόσωπόν του. Μὲ νοιώθεις; προσέθηκε, μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ τρελλόν, τὸ μοναδικῶς ἰδικόν της, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἁλυσοδένῃ ὀπίσω της τόσα ἔτη τώρα καὶ τὸ ὁποῖον, τρεῖς μόλις μετὰ τὸν γάμον του ἡμέρας, τὸν εἶχεν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν γυναῖκά του.

Καὶ σιγανώτερα ἀκόμη: μὰ ἀπαράλλακτος ὅπως ἦσουν ἐσὺ τὰ πρῶτά μας τὰ καλὰ χρόνια. Καὶ ἡ ὅλη ἔκφρασίς της εἶχε προσλάβει τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης τῆς τρελλῆς, τῆς μεθυστικῆς, τῆς πρώτης της νεότητος.

Ὁ Κώστας τὴν ἐπανεῖδε ὑπὸ τὴν ἀνάμνησιν καὶ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην καὶ εἰς τὰ μάτιά του μέσα ἐσπινθηροβόλησαν αἱ φλόγες τοῦ πάθους καὶ τοῦ πόθου, αἱ ὁποῖαι πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχαν σβυσθῇ διὰ τὴν φίλην του. Καὶ τώρα ὅπως καὶ τότε, εἴκοσι ἔτη ὀπίσω, ἡ Marie ἠλεκτρίσθη, ἠσθάνθη τὸ αἷμά της νὰ κτυπᾷ μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν κεφαλήν της καὶ ὡς μεθυσμένη, ἀκράτητος, ἔσκυψε καὶ τοῦ ἐψιθύρισεν, ὡς ἄλλοτε εἰς τὸν μεγάλον δρόμον τοῦ Πέραν, ἐπιτακτικώτατα τὰς λέξεις: πᾶμε, πᾶμε.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησίν του ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα Παλβίδην, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνεκλονεῖτο μόνον ἀπὸ πατριωτικοὺς παλμούς, καὶ τοῦ ἐψιθύρισε σιγά, σιγά: Πάω πρώτη μὲ τὸν Κώσταν, διότι ὡς μοῦ εἶπεν, μᾶς περιμένουν αἱ Ἀμερικανίδες διὰ μίαν ὁριστικὴν συνενόησιν· ξέρεις; . . .

Καλὴν ἐπιτυχίαν, ἀπήντησεν ὁ Παλβίδης στρεφόμενος μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν Κώσταν, ὁ ὁποῖος εἶχε μαντεύσει καμμίαν πονηρὰν πρόφασιν τῆς φίλης του καὶ ἠτένιζε μὲ ὑπερτάτην ἔκφρασιν οἴκτου τὸν ἀτυχῆ σύζυγον.

Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν οὔτε λέξιν ἀντήλλαξαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεταβάσεώς των ἀπὸ τῆς σφενδόνης μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ Σταδίου. Μόνον καὶ οἱ δύο ὡς νὰ τοὺς εἵλκυεν ἰδιαιτέρως ὁ νέος ἐκεῖνος, ἔκαμαν γύρον διὰ νὰ περάσουν ἀπ' ἐμπρός του καὶ πεισθοῦν ὅτι δὲν εἶχαν ἀπατηθῇ ἀπὸ μακράν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπὸ πλησίον ἦτο πάντοτε εἷς Μεμιδὼφ νέος.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀκριβῶς ὁ Κώστας εὑρίσκετο ἐμπρός του, ὁ νέος ἐστράφη καὶ τὰ βλέμματά των διεσταυρώθησαν. Ἐφάνη καὶ εἰς αὐτὸν ὡς νὰ τοῦ ἐνθύμιζε μίαν φυσιογνωμίαν γνωστὴν καὶ συμπαθῆ καὶ τὸ αὐστηρὸν πρόσωπόν του ἐφωτίσθη διὰ μιᾶς ἀπὸ μίαν ἀκτῖνα γλυκείας καὶ ἠρέμου ἐκφράσεως, ἡ ὁποία μεθ' ὅλην τὴν ἀνομοιότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τὸν ἔκαμνεν ἐντελῶς ὅμοιον μὲ τὴν μητέρα του.

Ὁ Κώστας ἠσθάνθη τώρα καὶ αὐτὸς κάτι νὰ κτυπᾷ εἰς τὸ στῆθός του μὲ μεγάλην ὁρμήν. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ νέου καὶ ἠσθάνετο ὡς νὰ τὸν ἔσπρωχνε μία δύναμις ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς του, νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκάλην του πρὸς τὸν ὡραῖον ἔφηβον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐνθύμιζε τὰς εὐγενεστέρας καὶ ἐντιμοτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς του καὶ νὰ τὸν ὀνομάσῃ παιδί του.

Ἐκεῖ στεφανωμένον, τιμημένον μὲ τὸ ἀκτινωτὸν τῆς δόξης περὶ τὴν ὡραίαν του κεφαλήν, μὲ τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ ἀγνὸν ἀπὸ ρυτίδας πονηρῶν σκέψεων καὶ κακῶν λογισμῶν, μὲ τὸ βλέμμα ἄδολον ὡς παρθένου, μὲ τὰ χείλη ἐκφράζοντα τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως τῆς γυναικός, ἥτις εἶξευρε νὰ θέλῃ καὶ ἥτις εἶχε μεταδώσει εἰς τὸν υἱόν της τὸ ἠθικόν της ἐγώ, ὅλην της τὴν ὡραίαν ψυχήν, ὁ Μεμιδὼφ τὸν ἔβλεπε τώρα ὄχι πλέον ὅμοιόν του, ἀλλ' ἐνσαρκοῦντα τὸν ἰδεώδη τύπον ἀνδρὸς τελείου, ἀνδρὸς ὑπερόχου.

Καὶ ὡς μία φωνὴ ἐνδόμυχος νὰ τοῦ ἔλεγεν: Ἰδοὺ τὸ ἔργον τῆς γυναικός, τῆς ὁποίας ἐφάνης τόσον ἀνάξιος. Ἰδοὺ εἷς ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἐρυθριάσῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ ὁ ὁποῖος δὲν σοῦ ὁμοιάζει· ὄχι, ὄχι, δὲν σοῦ ὁμοιάζει!

Καὶ ἡ ζωή του ἡ ἄσκοπος, ἡ ὅλη ψεῦδος καὶ ὑποκρισία καὶ ἀνανδρία καὶ ματαιότης, ἐξετυλίχθη αἴφνης ἐμπρός του μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη καὶ συντετριμμένος ἐταπείνωσε τὸ βλέμμα καὶ ἠκολούθησε μηχανικῶς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἕνας μεγάλος καὶ αὐτὴ παράγων τῆς κατωφερείας, εἰς ἣν εἶχε παρασυρθῇ καὶ τοῦ ἠθικοῦ του ἐκτροχιασμοῦ.

Πῶς εὑρέθησαν ἐκτὸς τοῦ Σταδίου καὶ μέσα εἰς ἅμαξαν κλειστήν, ὁ Κώστας δὲν εἶχε σχεδὸν ἐννοήσει. Μόνον ὅταν ἡ Marie ἔρριψεν ἀκράτητος τὰ χέρια της περὶ τὸν λαιμόν του καὶ τοῦ ἐψιθύριζε λόγια τρελλὰ καὶ χάδια μαγευτικά, ἀκριβῶς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶξευρεν ὅτι τὸν ἐτρέλλαιναν ἄλλοτε,

τότε μόνον ἠσθάνθη ὅτι τὸν κατελάμβανε μία ὑπερτάτη ἀηδία διὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν κολασμένην τῆς λάγνου σαρκός, καὶ μὲ ἔκφρασιν καταφρονήσεως ἀπέσπασε τὰ δύο της χέρια ἀπό τὸν λαιμόν του καὶ τὰ ἐτίναξε μακράν του καὶ μὲ ὕβριν χυδαίαν, ἀγενῆ, ἀτιμωτικήν, ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόκλησίν της.

Ἡ Marie ἔμενεν ἄναυδος. Ἐκεῖνος ὡς νὰ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ χύσῃ ὅλην τὴν χολήν, ἡ ὁποία τὸν ἔπνιγε τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ πεισθῇ ὁ ἴδιος ὅτι δὲν ἔπταιεν αὐτὸς διὰ τὴν ἀνεπανορθώτως καταστραφεῖσαν ζωήν του, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσα ἔτη τώρα ἐκκλύετο, ἠσθάνετο ἰδιαιτέραν ἡδονὴν συνεχίζων τὴν σειρὰν τῶν ἀτιμωτικῶν ὕβρεων, αἱ ὁποῖαι ὁλονὲν σκληρότεραι ἔφερναν τὴν δυστυχῆ γυναῖκα εἰς ἀπόγνωσιν.

Καὶ ἀφοῦ εἶπεν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν ἢ μᾶλλον ὅ,τι δὲν εἶχε ποτὲ λεχθῇ εἰς τὴν τελευταίαν γυναῖκα τῶν δρόμων, προσέθηκε μὲ χλευασμὸν ὑπερτάτης καταφρονήσεως : δὲν εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς νεότητός μου, ἀλλὰ τὸ σφρῖγος τοῦ νέου ἐκείνου, ὅπου ἄναψε φωτιὰν εἰς τὸ αἷμά σου, ἀχρεία Μεσσαλίνα. Καὶ ἀφοῦ κατέστρεψες τὸν πατέρα, τώρα βέβαια θὰ ἐπεθύμεις νὰ φέρῃς καὶ τὸν υἱόν εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον. Διότι εἶναι υἱός μου, εἶναι παιδί μου, ὁ νέος ἐκεῖνος· ναί, παιδί μου, ἀκούεις, ἄκουσες καλά ! Παιδί μου νόμιμον, ἀληθινόν, παιδὶ τῆς γυναικός,τὴν ὁποίαν δὲν κατέστρεψες, ὡς ἐνόμιζες, ἀλλ' ἔσωσες μὲ τὸν χωρισμόν μας. Νόμιμον παιδί μου, ναί, ἀκουεις; ὄχι νόθον 'σὰν τὸ ἰδικόν σου, τὸ σάπιο, τὸ ἀτιμασμένο, τὸ ὁποῖον πάντα θὰ φέρῃ τὴν σφραγῖδα τῆς μητρικῆς ἀτιμίας. . . .

Ἡ Marie ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἤκουε μόνον τὰς ὕβρεις καὶ ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυά της, ζαρωμένη εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἁμάξης καὶ αἰσθανομένη ὅτι μεθ' ὅλην τὴν σκληρότητά του ὁ Κώστας δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἄδικον. Ἄλλως τε αἱ τοιαῦται ἐκρήξεις τῆς ὀργῆς του δὲν τῆς ἦσαν πράγματα ἀσυνείθιστα καὶ πάντοτε μετὰ τὴν ματαίωσιν κάποιου συνοικεσίου του ἢ οἱουδήποτε γεγονότος, σχετιζομένου μὲ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του αἱ πρῶται συνκντήσεις των συνωδεύοντο ἀπὸ καταιγίδας καὶ κερασυνοὺς ὀργῆς. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν πλὴν τοῦ ὅτι αἱ ὕβρεις εἶχαν ὑπερβῇ κάθε ὅριον ἡ τελευταία ἀποκάλυψις τοῦ υἱοῦ του τὴν εἶχεν ἀποκερανυώσει. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισεν ὅτι ὁ Μεμιδὼφ εἶχε τρελλαθῇ καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται τί νὰ κάμῃ καὶ ποῦ νὰ τὸν φέρῃ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἕως ὅτου τὸν καταπραΰνῃ. Ὅταν ὅμως ἐζεστόμισε τὴν ἀτιμωτικὴν ἐκείνην ὕβριν κατὰ τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ ἰδικόν του καὶ τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐλάτρευε, τότε ἐξηγριωμένη ὡς λέαινα ἐσήκωσε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔφερε μὲ ὁρμὴν θηρίου πληγωμένου εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὑβριστοῦ: Ἄτιμε! εἶπεν. Οὔτε λέξιν περισσότερον, γιατὶ σὲ πνίγω. Καὶ τὰ μάτια της κόκκινα, ἐξηγριωμένα, ἐξερχόμενα ἀπὸ τὰς κόγχας των τὸν ἔβλεπαν μὲ τόσην μανίαν, ὥστε ἡ ἰδική του λύσσα εὐθὺς κατέπεσε καὶ ἤρχισε τώρα αὐτὸς νὰ φοβῆται διὰ τὴν τροπήν, ἣν ἐλάμβαναν τὰ πράγματα.

Ὁ ἁμαξηλάτης,εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν δώσει τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ Κηφισιᾶς, χωρὶς νὰ τοῦ εἰποῦν ποῦ ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ, ἐμάστιζε τοὺς ἵππους του πάντοτε καὶ εὑρίσκετο ἤδη πέραν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», σχεδὸν εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἀπὸ τὰς συγκεχυμένας φωνὰς τοῦ ἀνδρός, αἱ ὁποῖαι εἶχαν φθάσει μέχρις αὐτοῦ, εἶχεν ἐννοήσει ὅτι τὸ ζεῦγος ἦτο ὕποπτον καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ὡρισμένην διεύθυνσιν ἀλλ' ὅτι ἡ ἅμαξα ἐχρησίμευεν ὡς τόπος συνεντεύξεως, ὄχι καὶ πολὺ τρυφερᾶς, ὅπως εἶχεν ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῶν ἐν αὐτῇ. «Φαίνεται πῶς τὰ τσούγκρισαν οἱ φίλοι» εἶπε μόνος φιλοσοφικώτατα, ὑπολογίζων ὅτι ὤφειλε νὰ ζητήσῃ πολὺ ὑπέρογκον ἀγῶγι «ἀπὸ τοὺς ἀφιλοτίμους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τέτοια 'μέρα, ἀντὶ νὰ καμαρώνουν τὸν Λούη στεφανωμένον καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν ὡς καλοὶ πατριῶται, ἔτρεχαν γιὰ τέτοιες βρωμοδουλιές». «Θὰ ἦναι χωρὶς ἄλλο παρακλῆδες καὶ γαλχζοκίματοι» ἐμουρμούρισε μέσα εἰς τὰ 'δόντια του «καὶ γι' αὐτὸ δὲν σκοτίζονται γιὰ τοὺς ἀγῶνας». Καὶ ἐξεστόμισεν εἰς λογαριασμὸν τῶν πελατῶν του βλασφημίαν, ἡ ὁποία ἦτο θωπεία ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ὕβρεις, αἱ ὁποῖαι ἀντηλλάσσοντο πρὸ ὀλίγου μέσα εἰς τὴν ἅμαξάν του ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικὸν ζευγάρι.

Εἶχαν φθάσει πρὸ τοῦ μικροῦ περιπτέρου, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς ζυθοπωλεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσιᾶς, ὀλίγα βήματα πρὸ τῆς καμπῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ὡραία ἔπαυλις Θών. Ὁ Κώστας ἐκτύπησεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ. Ἡ Marie μετὰ τὴν ἔκρηξιν ἐκείνην τῆς τρομερᾶς ὀργῆς της καὶ μετὰ τὸ ράπισμα, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε καταφέρει εἰς τὸ πρόσωπον, εἶχε κατακληφθῇ ἀπὸ ὑστερικὴν κρίσιν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνησυχήσει τὸν Κώσταν. Μάτην τῆς ἐφώναζε καὶ τὴν παρεκάλει νὰ ἀνοίξῃ τὰ 'μάτια της, μάτην τῆς ἔτριβε τὰ χέρια καὶ τοὺς κροτάφους, μάτην τῆς ἐζήτει συγγνώμην. Ἡ Marie ἦτο λιποθυμημένη εἰς τὰ σωστά της καὶ τὰ παγωμένα χέρια της καὶ ἡ ἀκαμψία τοῦ σώματός της εἶχαν κατατρομάξει τὸν Κώσταν. Δὲν ἦτο βεβαίως ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τοιαῦται μεταξύ των σκηναὶ κατέληγαν εἰς ὑστερικὰς κρίσεις. Ἀλλὰ πάντοτε ὁ Κώστας ἐνόει ὅτι σκοπίμως τότε ἡ Marie ἐδείκνυε τὴν θέσιν της δεινοτέραν. Ἐνῷ τώρα ἠσθάνετο ὅτι πραγματικῶς ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε χάσει τὰς αἰσθήσεις, ὅτι τὸ αἷμα τὴν ἔπνιγε, διότι εὔρωστος καὶ αἱματώδης, ὡς ἦτο, τὸ αἷμά της εἶχεν ἀνεβῇ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶχε ἐξογκώσει τὰς φλέβας τῶν κροτάφων της καὶ μελανιάσει ἐντελῶς τὰ συνήθως τόσον ὡραῖα χρώματά της.

Γλήγωρα. ζήτησε νερό, εἶπεν εὐθὺς ὡς ὁ ἁμαξηλάτης ἐφάνη εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης. Ἡ κυρία εἶναι κακοδιάθετη, ἐμουρμούρισε μέσα εἰς τὰ δόντια του.

Ὁ ἁμαξηλάτης τοῦ ἐτίναξεν ἐν βλέμμα ἀγανακτήσεως καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ ζυθοπωλεῖον εἶπε μονολογῶν: Φθάνει νὰ μὴν τὴν ἔπνιξε τὴν γυναῖκα ὁ παληάνθρωπος...

Ἥρπασε τὸ πρῶτον κανάτι, τὸ ὁποῖον εὗρε εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον καὶ ἐνῷ ἐξήρχετο μὲ τὸ νερὸ ἐφώναζεν εἰς τὸ παιδὶ τοῦ μαγαζιοῦ. Φέρε καὶ λιγάκι ξεῖδι, ἔχω μιὰ γυναῖκα ἄρρωστη εἰς τὴν ἅμαξαν.

Ὁ Κώστας πελιδνός, τρέμων ἥρπασε τὸ κανάτι μὲ τὸ νερὸ καὶ ἤρχισε νὰ ραντίζῃ μὲ ἀρκετὴν ἀδεξιότητα τὸ πρόσωπον τῆς κ. Παλβίδου. Ὁ ἁμαξηλάτης ἐν τῷ μεταξὺ ἔβγαλε ἕνα σουγιὰ ἀπὸ τὴν τσέπην του καὶ δίδων αὐτὸν εἰς τὸν Κώσταν. Κόψε γλήγωρα τὰ ζουνάρια αὐτὰ τὰ σιδερένια

ποῦ φοροῦν ἡ γυναίκες, κύριε, εἶπε. Δὲν βλέπεις ὅτι ἡ γυναῖκα πνίγεται....

Πραγματικῶς τὸ ὡραῖον φουλαριένιο φόρεμα ἐσχίσθη ἀμέσως καὶ ὁ κορσὲς ὁ τούλινος, μὲ τὰ ἐκ χάλυβος ἐλάσματα ὁ σκεπασμένος ἀπὸ νταντέλας ἀληθινὰς ἠκολούθησε τὴν τύχην τοῦ φορέματος. Ὁ φόβος κανενὸς τρομεροῦ δυστυχήματος καὶ ἡ εὐθύνη, ἣν ἔφερε, τὸν ἔκαμε νὰ σπεύδῃ.

Τὸ ἀπὸ λινὴν βατίσταν ὑποκάμισον μὲ τὰ ὡραῖα κεντήματα σχισθὲν καὶ αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω μὲ τὴν βίαν τῶν κινήσεων ἄφηνε γυμνὸν τὸν χυτὸν ὡς ἀπὸ ἀλάβαστρον τράχηλον καὶ τὰς γραφικὰς στρογγυλότητας τοῦ στήθους.

Ἡ Μαρία μὲ τὴν ἀνακτηθεῖσαν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματός της καὶ μὲ τὰ νερά, τὰ ὁποῖα ἐχύνοντο εἰς τὸ στῆθός της συνῆλθε καὶ ἤνοιξε τὰ μάτια της. Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἐκτεθῇ ἐνώπιον τοῦ ἁμαξηλάτου, ἠσθάνθη νὰ φρικιᾷ ἀπὸ τρόμον καὶ ἀπὸ ὀργὴν συγχρόνως. Ἀλλ' ἡ ταραχή της δὲν διήρκεσε πολύ, καὶ εὐθὺς μεγαλοφώνως διὰ νὰ σώσῃ τὴν περίστασιν, στρεφομένη πρὸς τὸν Κώσταν: Ὡρίστε αἱ ἰατρικαί σου δοκιμαί. Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν ἐπρόφθανα, διότι δὲν ἀντέχω. Καὶ τώρα πῶς νὰ γείνῃ ;

Ὁ Κώστας σκοτισμένος δὲν ἐννοοῦσε τίποτε· ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Marie ἐπαραλήρει ὑπὸ τὸ κράτος ἀκόμη ὑστερικοῦ πυρετοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἐκείνη διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι, ἤρχισε νὰ σκέπτηται πῶς θὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατάστασίν της, ἐὰν τυχὸν ὁ Παλβίδης ἐπέστρεφε κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν. Μὲ δειλίαν τῆς ἐπρότεινε νὰ ἐπήγαιναν πουθενὰ ἀλλοῦ. . . .

Μὲ ἡσυχίαν, ὡς σκύλλος, ὁ ὁποῖος ἐν στιγμῇ λύσσης δαγκάνει καὶ αὐτὸν τὸν ἀφέντην του, καὶ ἀμέσως μετανοεῖ καὶ γλύφει τὴν πληγήν, ἣν ἀκουσίως ἔκαμε, ἡ Μαρία μὲ φωνὴν θωπευτικὴν τοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ εἰσήρχοντο ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅτι θὰ ἐπερνοῦσεν εἰς τὴν σέραν ἐνῷ ἐκεῖνος θὰ ἀνέβαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν καμαριέραν της. Τὴν ὥραν αὐτὴν ὅλοι οἱ ὑπηρέται δὲν θὰ εἶχαν ἀκόμη ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ Στάδιον καὶ ἡ πιστή της Ἑλένη θὰ οἰκονόμει τὰ πράγματα. Καὶ σιγὰ σιγὰ τοῦ ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν τρέλλαν της.

Πραγματικῶς μετὰ μίαν ὥραν, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, ἡ κ. Παλβίδου ὠχρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰς πρωϊνὰς συγκινήσεις ἐπροχειρίζετο εἰς τὴν ὡραίαν τραπεζαρίαν τοῦ συζύγου της, ἔχουσα εἰς τὰ δεξιά της τὸν Κώσταν, τὸν καλόν των φίλον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξαιρετικῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο καθ' ὑπερβολὴν περιποιητική.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΚΟΛΙΣΜΟΣ

Β'.

Τὸ γιγάντειον καὶ ἐξόχως εὐεργετικὸν ἔργον τῆς Ἑνώσεως τῶν χριστιανῶν γυναικῶν κατὰ τοῦ ἀλκολισμοῦ συμπληροῖ ἐν Ἀμερικῇ ὁ Καθολικὸς Σύνδεσμος τῆς Ἐγκρατείας, ὁ ὁποῖος περιελάμβανε κατὰ τὴν ἵδρυσίν του 52,428 μέλη τοῦ *Τάγματος τῶν Καλῶν Ναϊστῶν* τῶν ὁποίων αἱ ἀρχαί, οἱ θεσμοὶ καὶ ὁ ὀργανισμὸς ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων (Franc Maçons).

Σκοπὸς τοῦ τάγματος εἶναι νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἐκ τῆς μέθης κακὰ διὰ τῆς καταπολεμήσεως τοῦ οἰνοπνεύματος. Τὰ μέλη λοιπὸν τοῦ τάγματος ἀπέχουν αὐστηρῶς παντὸς ποτοῦ, καὶ μέλη εἶναι ἐξ ἴσου ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Τὸ τάγμα μάλιστα εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1853 ἔθετο τὰς βάσεις του ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῶν φεμινιστῶν, ἀναγνωρίσαν εἰς τὰς γυναῖκας τὰ αὐτὰ πρὸς τοὺς ἄνδρας δικαιώματα καὶ προνόμια.

Σήμερον τὸ τάγμα ἀριθμεῖ ἀνὰ τὸν κόσμον περὶ τὰς ἑξακοσίας χιλιάδας μέλη, τὰ ἡμίση τῶν ὁποίων εἶναι γυναῖκες. Ἐκ τῶν μελῶν τούτων ἐκλέγονται κατ' ἔτος ἓξ ἀντιπρόσωποι ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιερχόμενοι τὸν κόσμον ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἱδρύσεως νέων κλάδων ἀντιαλκολικῶν. Σχεδὸν διαρκῶς ἐκλέγεται ἡ ἀκούραστος ἱεραπόστολος μὶς Καρλόττα Γρκίη, ἥτις διατρέχει τὸν κόσμον κηρύττουσα τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ ἀντιαλκολισμοῦ καὶ διαδίδουσα τὸ εὐαγγέλιον αὐτοῦ.

Εἰς τὴν τελευταίαν ἔκθεσίν του ὁ Πρόεδρος τοῦ κολοσσαίου τούτου σωματείου ἐκήρυξεν ἐπισήμως ὅτι πρῶτον καθῆκον τῶν Ναϊστῶν εἶναι νὰ ἐπιδιώξουν διὰ παντὸς μέσου τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων τῶν δύο φύλων.

Ἀλλ' αἱ γυναῖκες δὲν ἠρκέσθησαν μόνον εἰς τὸν κατὰ τοῦ ἀλκολισμοῦ πόλεμον, τὸν τόσον τελείως διοργανωθέντα,ἀλλὰ κατέφυγαν καὶ εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, παρ' ἧς κατώρθωσαν τὴν ἐπιψήφισιν νόμων, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν μεγάλως εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ των.

Καὶ πρῶτον οἶνοι καὶ οἰνοπνεύματα ἐπιβαρύνονται μὲ τόσον ὑπερόγκους φόρους εἰς τὰς περισσοτέρας Ἀμερικανικὰς πολιτείας, ὥστε ἡ προμήθειά των ἀποβαίνει πολυτέλεια ἀπρόσιτος εἰς τὰ βαλάντια τῶν κοινῶν θνητῶν. Ἔπειτα διὰ τοῦ προσεταιρισμοῦ τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκογενειῶν εἰς τοὺς διαφόρους συλλόγους τῆς Ἐγκρατείας, ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος ὡς ἀποκλειστικοῦ ποτοῦ ἐγενικεύθη τόσον, ὥστε νὰ ἀποτελῇ ὄνειδος ἡ ὕπαρξις κἂν φιάλης ὑπόπτου ἢ ποτηρίων οἴνου καὶ οἰνοπνευμάτων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Σικάγου τὸ μόνον ποτόν, τὸ ὁποῖον κυκλοφορεῖ μετὰ τὸ ὕδωρ εἶναι τὸ γάλα. Ἐνίοτε καὶ πορτοκαλάδα ἢ λεμονάδα, ἣν πίνουν πρὸ τοῦ γεύματος, διὰ νὰ πρετοιμάσουν τὸν στόμαχον εἰς ὄρεξιν. Αἱ λευκαὶ προπόσεις, ὡς λέγονται αἱ προπόσεις μὲ ποτήρια πλήρη ὕδατος, εἶναι τόσον συνήθεις εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα, ὥστε μόνον τοὺς ξένους ἐκπλήττουν σήμερον.

Ἀλλ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ στεφάνωμα τῆς νομοθετικῆς ἐπιτυχίας τῶν γυναικείων ἐνεργειῶν κατὰ τοῦ ἀλκολισμοῦ εἶναι ὁ νόμος ὁ τιμωρῶν διὰ προστίμου 50-190 δολαρίων πάντα πωλοῦντα οἰνοπνεύματα εἰς νέους μὴ ἐνήλικας, δηλαδὴ ἡλικίας κατωτέρας τῶν 21 ἐτῶν. Εἰς τοιοῦτον πωλητὴν ἀφαιρεῖται μάλιστα καὶ ἡ ἄδεια τοῦ ἐμπορεύεσθαι ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Κολομβίας. Εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Μασαχουσέτης ἀπαγορεύεται διὰ νόμου ψηφισθέντος τὴν 13ην Μαΐου 1891 ἡ πώλησις εἰς παιδία νεώτερα τῶν 16 ἐτῶν γλυκισμάτων, κομφετῶν, σιροπίων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχει οἰνόπνευμα περισσότερον τοῦ ἑνὸς τοῖς ο)ο.

Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐπικρατείας τῆς Ἀμερικανικῆς ἑνώσεως ἤτοι εἰς σαράντα τέσσαρας ἐπὶ σαράντα ἐννέα ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσις τῆς ἐγκρατείας εἶναι ὑποχρεωτική.

Εἰδικὸν πρόγραμμα ἀντιαλκολικῶν ἐξεδόθη διὰ τοὺς μαθητὰς πάσης τάξεως. Τέλος αἱ μέθοδοι αἱ πλέον ἀποτελεσματικαὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ἀντιαλκολικὴν παίδευσιν.

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς ὑπὲρ τὰ δέκα ἓξ ἑκατομμύρια παῖδες καὶ ἔφηβοι λαμβάνουν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἀντιαλκολικὴν παίδευσιν. Εἰς πλείστας ἐπικρατείας ὄχι μόνον ὁ ἀντιαλκολισμὸς καὶ ἡ ἐγκράτεια ἀποτελοῦν ὕλην ὑποχρεωτικὴν τοῦ προγράμματος τῶν σπουδῶν, ἀλλὰ καὶ τιμωροῦνται οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδοκίμαζαν νὰ ἀποτρέψουν τὰ τέκνα των ἀπὸ τοῦ μαθήματος τούτου. Ὑπὸ τοιαύτην νομοθετικὴν διάταξιν διατελοῦν αἱ πολιτεῖαι τῆς Ἀλάσκας, Ἀριζόνας, Καλιφορνίας, Βορείου Καρολίνας, Κολομβίας, Κολοράδο, Βορείου Δακότας, Νοτίου Δακότας, Ἴδαο. Ἴοβας, Λουϊζιάνας, Μαίνης, Μιχιγκάμ, Μινεζότας, Νέου Μεξικοῦ, Ὄχιο, Πενσυλβανίας, Βερμόν, Δυτικῆς Βιργινίας, Οὐτάχ, Οὐασιγκτῶνος, Οὐόμιγκ.

Εἶναι δὲ παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι εἰς τὰς ἐπικρατείας ταύτας ἡ ἐπιρροὴ τῶν γυναικῶν εἶναι μεγίστη, διότι πλεῖστα ἀστικὰ καὶ πολιτικὰ προνόμοια ἔχουν ἤδη παραχωρηθῆ ἐν αὐταῖς πρὸς τὰς γυναῖκας.

Εἰς εἴκοσι ἐννέα ἐπικρατείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπαγορεύεται εἰς πάντα διδάσκαλον δι' εἰδικοῦ νόμου ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐφ' ὅσον δὲν ὑποβληθῇ εἰς ἐξετάσεις ἐπὶ τῶν μαθημάτων τῆς Ἐγκρατείας καὶ τοῦ Ἀλκολισμοῦ.

Τὸ παράδειγμα τῶν Ἀμερικανίδων δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ αἱ Ἀγγλίδες τῇ προτροπῇ πάντοτε τῶν ἀκαμάτων ἑταίρων τοῦ *Συνδέσμου τῶν χριστιανῶν γυναικῶν*. Μία ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν τούτων ἡ μαμμὰ Stewart ἀνεχώρησε δι' Ἀγγλίαν τὸ 1875 καὶ ἵδρυσε τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1876 τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον τῆς Ἐγρατείας, εἰς ὃν ἀπὸ τῆς πρώτης Συνεδρίας ἐνεγράφησαν 250 μέλη.

Ὁ Σύνδεσμος οὗτος, προεδρευόμενος σήμερον ἀπὸ μίαν ἐκ

τῶν ἐπιφανεστέρων γυναικῶν τῆς Ἀγγλίας, τὴν λαίδην Ἑρρίκου Σόμερσετ, ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς 100,000 μέλη, καὶ εἶναι ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ διὰ νὰ σχηματίσῃ τις ἰδέαν τῆς δραστηριότητος μεθ' ἧς ἐργάζεται τὸ σωματεῖον τοῦτο, ἀρκεῖ νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν τοῦ ἔτους 1893, ἡ πρόεδρος τοῦ σωματείου ῥήτωρ διάσημος καὶ συγγραφεὺς διακεκριμένη προήδρευσεν εἰς ἑκατὸν δέκα πέντε συνελεύσεις ἐγκρατείας. Ἔδωκεν εἴκοσι ἑπτὰ διαλέξεις ὁμιλήσασα ἐν ὅλῳ ἐνώπιον 200,000 ἀτόμων καὶ διατρέξασα 8,000 μίλια ἀγγλικοῦ ἐδάφους. Ἔλαβε τὸν λόγον εἰς εἴκοσι διαφόρους κομητείας καὶ ἐνήργησε συνεισφοράς, ἀνερχομένας εἰς 20,500 φράγκα. Ταὐτοχρόνως εὗρε καιρὸν νὰ προεδρεύῃ τῆς συντάξεως ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ ἐκδιδομένου ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Σημαία γυναικῶν*,» εἰς 16,271 ἀντίτυπα. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τὸ γραφεῖον τῆς προέδρου ἔλαβε 2,666 ἐπιστολάς, ἐξαπέστειλε 2,835 τοιαύτας, διωργάνωσε 350 διαλέξεις μὲ ῥήτορας γυναῖκας ὀγδοῆντα, ἐδέχθη δὲ εἰς ἀκρόασιν 4,000 ἄτομα.

Αἱ κυρίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι μέλη τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ συνδέσμου τούτου, διωργάνωσαν κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος χιλίας πεντακοσίας διαλέξεις προπαγάνδας κατὰ τοῦ ἀλκολισμοῦ.

Κατὰ τὸ 1895 συνῆλθον εἰς Ἀγγλίαν περὶ τὰς 2,000 ἀντιαλκολικαὶ συναθροίσεις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῶν γυναικῶν καὶ ὑπὲρ τὰς τριακοσίας χιλιάδας Ἀγγλίδες ὑπέγραψαν τὴν *πολύγλωττον αἴτησιν*—Polyglot Petition—τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου ὅλου ἐκυκλοφόρησαν, ἀπαιτοῦσαι τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς κατασκευῆς οἰνοπνευμάτων. Ἡ αἴτησις αὕτη μέχρι τοῦδε ἔχει ὑπογραφὴ ἀπὸ δέκα ἑκατομμύρια γυναῖκας, καὶ ὁ χάρτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι συντεταγμένη ἔχει μῆκος 8,500 μέτρων.

Κατὰ τὴν τελευταίαν λογοδοσίαν ὁ Ἐθνικὸς Σύνδεσμος τῶν Ἀγγλίδων γυναικῶν ἐκυκλοφόρησε 3,000 ἐγκυκλίους,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ

Δὲν ἠστεῖζετο ὁ μπάρμπα Βραζὲκ ὅταν τοῦ ἐζήτουν τὴν κόρην του εἰς γάμον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συχνάκις συνέβαινε, διότι ἡ Μαργαρίτα ἦτο ἡ ὡραιοτέρα κόρη ὄχι μόνον τῆς Trevenec, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς κάτω Βρετάνης.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὥραν ποῦ πίνουν τὸν μηλίτην ὁ μπάρπα Βραζὲκ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὕρισκεν ἕνα παλληκάρι, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ προσέφερεν ἀρκετὰ ἐκ τούτου μικρὰ ποτήρια. Τοῦτο ἦτο τὸ μόνον μέσον διὰ τοὺς ἐραστὰς ὅπως κρατήσουν μίαν στιγμὴν τὸν μπάρπα—Βραζὲκ καὶ τοῦ ζητήσουν χωρὶς νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ πηδᾷ ἕως τὴν στέγην τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μπάρμπα—Βραζὲκ δὲν μετεβάλλετο διόλου. Συμφώνως μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσφερομένων μικρῶν ποτηρίων ἔλεγε : «Πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν αὐτό» «Θὰ ὁμιλήσωμεν ἐκ νέου».. «Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογήν της» Ὅταν ὁ μπάρπα—Βραζὲκ ἔφθανε μέχρι τοῦ νὰ γνωστοποιήσῃ : «Θὰ μοῦ ἤρεσες διά γαμβρός μου !» ὁ ὑποψήφιος ἠναγκάζετο νὰ τοῦ δώσῃ τὸν βραχίονα διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Ἐὰν πάλιν ὁ μπάρμπα—Βραζὲκ ἐπεβεβαίωνε λέγων : «Θὰ ὁμιλήσω ἀμέσως διὰ σὲ εἰς τὴν Μαργαρίταν» τὸ ἔλεγε, διότι δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ μετακομισθῇ καὶ κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του. Τακτικώτατα τὴν δευτέραν εἶχε λησμονήσει τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν του καὶ δὲν ὡμίλει δι' αὐτοὺς ποτὲ εἰς τὴν κόρην του.

Νῆστις ἔλεγε πάντοτε :

—Διὰ νὰ ἔχῃ τις τὴν Μαργαρίταν πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ δύο συμφωνίας Πρῶτον νὰ τῆς ἀρέσῃ καὶ δεύτερον νὰ μοῦ μετρήσῃ παρευθὺς δύο χιλιάδας δραχμάς.

Δύο χιλιάδας δραχμὰς μπάρμπα—Βραζὲκ ἔλεγεν· καὶ τί θέλετε νὰ κάμητε αὐτὸ τὸ ποσόν ; Ὁ Βραζὲκ εἶχε τὸ σχέδιόν του καλῶς ῥιζωμένον εἰς τὸ σκληρότερον ἀπὸ βράχον κρανίον του. Ἔχω ἀνάγκην δύο χιλιάδων δραχμῶν ἀπήντα διὰ ν' ἀγοράσω τὸ περίφρακτον τῆς χήρας Ματουρέκ.

Νά ! ὁ μπάρμπα—Βραζὲκ, ὅστις ἐπέρασε τὴν ζωήν του ἐπὶ τοῦ πλοίου του ἁλιευόων σαρδέλλας, αἴφνης μαζῇ μὲ τοὺς ῥευματισμοὺς ᾐσθάνθη κλίσεις γεωπονικάς. Ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ τὸ περίφραγμα τῆς χήρας Ματουρέκ, ἀγρὸν ὅστις μὲ ὀλίγην καλλιέργειαν θὰ παράγῃ λαχανικά, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπώλει εἰς τὴν πόλιν, ἄνευ ἐργασίας ὑπὸ τὸν μειδιῶντα ὀφθαλμὸν τοῦ Θεοῦ, μῆλα ἄφθονα, μῆλα ὡς ὁ σπόγγος, πλήρη μηλίτου, μηλίτου χρυσοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ διϋλιζε καὶ θὰ μετέβαλε εἰς καλὴν ῥακήν... Ἓν ὄνειρον.., διὰ δύο χιλιάδας φράγκα ! Ἓν τίποτε εἰς κεφάλαιον. Ἀλλὰ ποτὲ ὁ μπάρμπα—Βραζὲκ δὲν ἐκέρδισε τόσα μὲ τὰς σαρδέλας ... Εὐτυχῶς ἡ Μαργαρίτα ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ Μαργαρίτα δέκα ἑπτὰ ἐτῶν εἶνε ἔλεγεν. Εἶναι ἡ ὡραιοτέρα κόρη τῆς χώρας. Ὅστις θὰ τὴν θέλῃ θὰ μοῦ δώσῃ δύο χιλιάδας δραχμὰς εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εὐτυχίας ποῦ προετοιμάζω εἰς ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι ποῦ θὰ τὴν νυμφευθῇ.

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων δύω νέοι ἔβλεπον τοὺς ἀναστεναγμοὺς των παραδεχομένους καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην. Ὁ Ὑβὸν Γωτρὲλ καὶ ὁ Πέτρος Λεγκουάν, δύο ἐξάδελφοι. Πολὺ ἀγαπημένοι γνωρίζοντες τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας των εἶπαν : Ἐκεῖνος ποῦ θὰ προτιμηθῇ ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν, δὲν θὰ γίνῃ ἐχθρὸς τοῦ ἄλλου.

Ἦλθον μαζῇ καὶ εὑρῆκαν τὸν μπάρμπα—Βραζὲκ ὅστις εὐτυχῶς ἦτο νῆστικὸς διότι ἡ Μαργαρίτα εἰδοποιηθεῖσα ἀπὸ αὐτοὺς ἐφρόντισε νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὸ σπῆτι.

Μὰ τὴν πίστιν μου πρέπει νὰ τελειώσωμεν πλέον, ὀφείλεις νὰ νυμφευθῇς μίαν ὡραίαν ἡμέραν—λέγει εἰς τὴν κόρην του μετὰ τὰς πρώτας λέξεις τῆς ἐξηγήσεως ἥτις ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν ἐξαδέλφων—τοῦτο εἶναι πρόδηλον.

Γνωρίζομεν τοὺς ὅρους εἶπον οἱ νέοι καὶ θὰ τοὺς ἐκπληρώσωμεν.

Τότε πάει καλά... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, Μαργαρίτα, ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀποβλέπει πλέον ἐμέ.. Τὰ δύο παλληκάρια μοῦ ἀρέσουν γαμβροί... Σὺ πρέπει νὰ ἐκλέξῃς τώρα τὸν σύζυγόν σου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστενοχωρεῖτο διὰ τὴν ἐκλογήν. Εἰς τὴν ἡλικίαν της ἡ καρδία δὲν εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ ἱκανὴ διὰ νὰ διακρίνῃ, νὰ προτιμήσῃ. Ἡ ἐκλογὴ συζύγου εἶναι πρᾶγμα σοβαρὸν καὶ ἐν τούτοις ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕν τίποτε ! ἀπὸ μίαν ματαιότητα.. Ἀνάστημα περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ὑψηλόν, χρῶμα τριχῶν, ὀφθαλμῶν μία πτυχὴ μύστακος ἰδοὺ εἰς τί συνίσταται πολλάκις ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία ὁλοκλήρου ζωῆς..

Τέλος βιασθεῖσα ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μαρναρίτα εἶπε :

— Ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας γνωρίζω τὸν Ὑβὸν καὶ τὸν Πέτρον· καὶ τοὺς δύο τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου. Δὲν θέλω νὰ λυπήσω οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλον, ἐκλέγουσα τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐν τούτοις θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἂν γίνω σύζυγος τοῦ Πέτρου ἢ τοῦ Ὑβόν.

Ἡ Βρετανὴ Μαργαρίτα ἀπεκρίνετο ὡς Νορμανδή.

Ἀλλὰ καϋμένο μου παιδί, λέγει ὁ πατὴρ της μὲ αὐτὰς τὰς προθέσεις δὲν θὰ νυμφευθῇς ποτέ. Δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς δύο συζύγους, τοὐλάχιστον νομίμους, καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαδέλφους δὲν θὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἐξαφανισθῇ διὰ νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου.

Αἴφνης μία ἰδέα ἀνεπήδησεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ μπάρμπα-Βραζέκ, ἥτις ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ τὰ πάντα καὶ εἶπεν:

— Ἐπειδὴ ἡ Μαργαρίτα σᾶς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου, θὰ γίνῃ σύζυγος ἐκείνου ὅστις θὰ μοῦ φέρῃ περισσότερα σκοῦδα, ἐκτὸς τῶν ὑπαχρεωτικῶν δύο χιλιάδων δραχμῶν.

Πολὺ καλὰ τὰ εὗρεν, ἀλλὰ οἱ ἐξάδελφοι κατεβίβασαν ἀμέσως τὰ πρόσωπά των.

— Νά ! εἶναι ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τὰς δύο χιλιάδας δραχμάς, εἶπον ἐκεῖνοι μετὰ δισταγμοῦ.

— Οὔτε καὶ οἱ δύο μαζύ;

— Ἀλλοίμονον, ὄχι !

— Τότε τί ἔρχεσθε νὰ κάμητε ἐδῶ ;

Ὡμίλει σκληρῶς ὁ Βραζέκ, ἀλλ' ἐπρόκειτο διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης του καὶ διὰ τὰς μηλέας τῆς χήρας Ματουρέκ·

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἐξάδελφοι δὲν ἀφῆκαν νὰ ταραχθῶσιν, ἀλλ' ἀπεκρίθησαν :

Ἤλθομεν νὰ σᾶς εἴπωμεν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Μαργαρίτα μᾶς ἀγαπᾷ, θὰ ἐγίνετο εὐχαρίστως ἡ σύζυγος τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο, ὥστε ἂς μᾶς ὑποσχεθῇ ῥητῶς. Στηριζόμενοι εἰς τὸν λόγον της θὰ σᾶς ζητήσωμεν προθεσμίαν δύο ἐτῶν. Δύο ἔτη δὲν εἶναι πολὺ δι' ἕνα ναυτικὸν ὅπως δυνῃ ἢ νὰ κερδίσῃ δύο χιλιάδας δραχμάς.

— Ἂς εἶναι λοιπὸν διὰ δύο χρόνια, ὅστις δὲ ἐπιστρέψει πρῶτος μὲ αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ γίνῃ γαμβρός μου. Ἀλλά, παρελθούσης τῆς ἐποχῆς, θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ νὰ πάρωμεν πίσω τὸν λόγον μας.

Εἰς τὸ καπηλεῖον ἐπεσφραγίσθησαν οἱ παράδοξοι ἀρραβῶνες καὶ τὴν ἑσπέραν εἶδον τὸν πατέρα ὁδηγούμενον ὑπὸ τῶν δύο μνηστήρων τῆς μονογενοῦς θυγατρός του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ὑβὸν καὶ ὁ Πέτρος ἔσφιγξαν φιλικῶς τὰς χεῖρας καὶ ἀλληλοευχηθέντες καλὴν τύχην ἐπεβιβάσθησαν ἕκαστος ἐπὶ ἑνὸς ἱστιοφόρου διὰ διαφόρους τύχας!

Ἐναλλὰξ ὑπῆγον εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ἡτοιμάσθησαν καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν ἁλιείαν τῶν φαλαινῶν.

Ἓν ὁλόκληρον ἔτος παρῆλθε χωρὶς νὰ ἔχωσιν εἰδήσεις των. Κατόπιν ἓξ μῆνας ἀκόμη. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ἥτις ἦτο ἡ ἐπαύριον τῶν ἀρραβώνων, οἱ δύο ἐξάδελφοι δὲν εἶχον ἴδει ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἕκαστος ἠγνόει ἂν ἐπέτυχεν ὁ ἄλλος. Ἀλλ' ἡ ῥέγκα, ἡ σαρδέλλα, ὁ μπακαλάος καὶ ἡ φάλαινα ἀκόμη δὲν πλουτίζουν τὸν ναύτην. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ὑβὸν εἶχον τὴν αὐτὴν σκέψιν, νὰ λάβουν ὑπηρεσίαν εἰς ξένην ἀκτοπλοΐαν.

Ὁ Πέτρος Λεγκουὰν εὗρε θέσιν εἰς ἕνα Ἀγγλικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε λαθραῖα. Μεγάλοι ἦσαν οἱ κίνδυνοι, ἀλλὰ καὶ τὰ κέρδη ἐπίσης καὶ ὁ Πέτρος ἐφαίνετο ἀποφασισμένος, ἕτοιμος εἰς ὅλα ἤρκει μόνον νὰ ἐκέρδιζε τὰς δύο χιλιάδας δραχμὰς πρὸ τοῦ λήξουν τὰ δύο ἔτη.

Ὁ Ὑβὸν ἦτο ἀπηλπισμένος, ἀναχωρήσας διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἐπανήρχετο εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἀφθόνους προμηθείας καφέ, ζαχχάρεως καὶ βάμβακος διὰ τοὺς ἐφοπλιστὰς καὶ δι' αὐτὸν τόσον ὅσον τίποτε. Ἐπειδὴ ᾐσθάνετο νὰ τοῦ διαφεύγῃ ἡ Μαργαρίτα τὴν ἠγάπα περισσότερον καὶ τοῦ ἤρχετο τρέλλα, ἐνῷ ταὐτοχρόνως μῖσος ἄγριον καὶ ἀδιάλλακτον ἐβλάστανεν εἰς τὴν καρδίαν του ἐναντίον τοῦ Πέτρου, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε νικητὴν εἰς αὐτὸν τὸν παράδοξον ἀγῶνα. Διὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσω τὴν Μαργαρίταν, ἔλεγε θὰ πράξω ἔγκλημα.

Συνεπείᾳ ἀβαρίας τὸ ἱστιοφόρον, τὸ ὁποῖον τὸν μετέφερεν, ἥραξεν εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον τῆς Μαρτινίκας. Ὁ Ὑβὸν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν σκυθρωπός, ἀπαίσιος καὶ ὅταν ἐπῆλθεν ἡ νύξ, εἰσῆλθεν εἰς ἓν ἐπὶ τῆς γεφύρας καπηλεῖον τῶν ναυτῶν.

Ἄνθρωποι ἐντόπιοι συνομίλουν πλησίον του.

Εἶναι λέγει εἷς ἐξ αὐτῶν εἷς καταδικασμένος εἰς θάνατον ὅστις πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν περιμένει νὰ τὸν καρατομήσουν, διότι δὲν ὑπάρχει δήμιος. Ὁ κυβερνήτης εἰδοποίησεν, ἀλλὰ μέχρι σήμερον δὲν παρουσιάσθη κανείς.

Ἡ κυβέρνησις δὲν εὑρίσκει δημίους;

Ὄχι, ἐδῶ. Τοιοῦτος ὑπάλληλος δὲν ὑπάρχει. Ὅταν θέλουν νὰ καρατομήσουν κανένα ζητοῦν ἕνα δήμιον καὶ πάντοτε εὑρίσκεται τοιοῦτος μεταξὺ τῶν μιγάδων, ὅστις ἀναλαμβάνει τὴν φροντίδα· δὲν ἔχει ἐξ ἄλλου νὰ παραπονῆται, διότι δι' αὐτὸ τὸ κακὸν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον παρέρχεται, κερδίζει χιλίας δραχμὰς καὶ μίαν δωρεὰν ἐκ διακοσίων ἢ τριακοσίων δραχμῶν.

Χιλίας διακοσίας δραχμάς ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὑβόν, ἐνῷ νέφος ἐρυθρὸν διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ νέφους, ὅπως βλέπει τις τοὺς ἁγίους εἰς τὰς εὐλαβεῖς εἰκόνας, ἐκάθητο μειδιῶσα καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἡ ὡραία κόρη τοῦ Βραζέκ, ἡ ὡραία Μαργαρίτα....

Ὁ κατάδικος ἐκοιμᾶτο βαθέως. Ἔχε θάρρος τοῦ λέγει ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, ἐγείρων αὐτόν· ἡ διὰ χάριν αἴτησίς σου ἀπερρίφθη· ἡ ὥρα τῆς ἐξιλεώσεως ἔφθασεν.

— Τέλος λοιπὸν εὗρον τὸν δήμιον; λέγει ὁ δυστυχὴς ἄνευ ταραχῆς, μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ἔσο εὐπειθής, θαρραλέος. Ἰδού τον. Ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἀπεμακρύνθη, ὅπως καὶ οἱ δικαστικοὶ ἀξιωματικοὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτόν, ὅπως τὸν παραδώσουν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐξετέλει τὴν καρατόμησιν.

Αἴφνης διπλῆ κραυγὴ τρόμου ἀντήχησεν:

— Πέτρε ! Ὑβόν !

Ἡ στιγμὴ ὑπῆρξε φρικωδῶς ἔξοχος.

Γωτρὲλ ὁ δήμιος ὠπισθοδρόμησε μέχρι τοῦ τοίχου...

Ἐν τούτοις ὅμως ὁ Πέτρος Λεγκουαί ἠγέρθη ἤρεμος καὶ ἀποφασιστικός, ἐνεδύθη καὶ παρεδόθη εἰς τὸν ἐξάδελφόν του, τὸν ὁποῖον ἐπανέφεραν τώρα σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

— Καὶ σὺ δὲν εἶχες τὰς δύο χιλιάδας δραχμάς, πτωχέ μου Ὑβόν; λέγει οὗτος εἰς τὸν Γωτρέλ.

Ἐκεῖνος ὅμως ἄγριος ὡς ἀλλοφρονῶν παρετήρει, ἤκουσε καὶ ἐφαίνετο νὰ βλέπῃ τρομερὸν ἐφιάλτην.

Ἐγὼ τὰς εἶχον σχεδόν, ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος καθεζόμενος ἐπὶ καθίσματος ὅπως τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ περιλαίμιον τοῦ ὑποκαμίσου του, σχεδὸν τὰς εἶχον, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶμαι βέβαιος νὰ τὴν ἀπολαύσω ἐκείνην, ἠθέλησα νὰ φέρω εἰς τὸν πατέρα της τὸ διπλοῦν, τὸ τριπλοῦν...περισσότερα ἀπὸ σέ, περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ προσέφερον ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠνωμένοι μαζῇ!... Ἐφόνευσα τὸν πλοίαρχον τοῦ πλοίου μου καὶ ἠθέλησα νὰ πάρω καὶ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον...Ἐπροδόθην ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ναύτας τοὺς συνενόχους μου καὶ παρεδόθην εἰς τὰς γαλλικὰς ἀρχάς. Ξεύρεις τὰ πάντα...

— Χάρις εἰς ἐμὲ θὰ ἔχῃς τὸ ἀναγκαῖον ποσόν· παρακαλῶ τὸν θεὸν ὅπως τὸ αἷμά μου σοῦ φέρῃ εὐτυχίαν! Καὶ δὲν σοῦ ζητῶ παρὰ ἕνα πρᾶγμα. Ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ εἶμαι πλησίον τῆς Μαργαρίτας κάμε γρήγωρα, στεῖλέ με μετ' ὀλίγον....ἐκεῖ ἐπάνω....ἢ ἐκεῖ κάτω.

Ἄγριος χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ὁ Ὑβὸν ἐτελείωσε τὸν ἐπικήδειον στολισμὸν τοῦ καταδίκου καὶ τὸν ὡδήγησεν ἔμπροσθεν τῆς λαιμητόμου. Κεκλιμένος ἐπὶ τῆς αἰώρας ὁ Πέτρος, ἠδυνήθη εἰσέτι νὰ εἴπῃ:

Εὐχαριστῶ! Ἦτο διά τὴν Μαργαρίταν!

Εἶναι διὰ τὴν Μαργαρίταν!.. λέγει ὁ Ὑβὸν ὠθῶν τὴν μάχαιραν...

Ὑπελείποντο ὀλίγαι ἀκόμη ἡμέραι διὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ὁρισθεῖσα ἐποχή...

Ἐξημέρωσε καὶ ὁ σκοπὸς ναύτης ἐσημείωσε τὴν ξηρὰν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον ἐπανέφερε τὸν Ὑβὸν Γωτρέλ. Ἤδη διεκρίνοντο αἱ οἰκίαι τῆς παραλίας. Τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Trevenec!

Ὁ Ὑβὸν τὸν ὁποῖον ἀπέφευγαν ὡς λύκον τινὰ μανιώδη, μὲ βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς περιεπάτει ἐμπρὸς σφίγγων εἰς τὸ στῆθός του δέμα καλῶς δεδεμένον, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἀπεχωρίζετο. Ἐπρόφερε λέξεις παραδόξως ἀκατανοήτους.

Ἀκουσίως του τὸ ἀτμόπλοιον ἐπήγαινε πολὺ ἀργά.

Τώρα ἦτο ὄρθιος ἀσκεπὴς ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ πλοίου καὶ ἐφώναζε μὲ ὅλην του τὴν φωνήν.

Μαργαρίτα, θὰ εἶσαι γυναῖκά μου! Ἐγὼ θὰ σὲ ἔχω!... φθάνω πρὸ τοῦ Πέτρου.

Ἔ! μπάρμπα-Βραζέκ· ἰδοὺ περισσότερα ἀφ' ὅ,τι ἤθελες διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸν ἀγρὸν τῆς χήρας Ματουρέκ.. Νὰ ἄργυρος, νὰ χρυσός!...

Ὁ Ὑβὸν ἤνοιξεν ἐπὶ τέλους τὸ πολύτιμον δέμα του καὶ μὲ γεμάτας τὰς χεῖρας ἔσπειρεν εἰς τὰ γαλανὰ κύματα τὰ χρυσᾶ λουδοβίκεια, τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα. Κατόπιν θέλων νὰ ὑπάγῃ γρηγορώτερον ἀπὸ τὸ πλοῖον ἦλθεν εἰς τὴν ἄκραν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν !...

Δὲν εὗρον τὸ πτῶμά του, ἀφοῦ δὲν ἐζήτησαν ν' ἁλιεύσωσι τὸν κατηραμένον χρυσόν.

Ὅσον διὰ τὸν μπάρμπα-Βραζὲκ ἰδοὺ ἀκριβῶς ἓν ἔτος, ὅπου τὸν εὗρον μεθυσμένον-νεκρόν, ἀλλὰ περισσότερον νεκρὸν παρὰ μεθυσμένον, ἀφοῦ τὸν ἐκήδευσαν.

Ἡ Μαργαρίτα μὴ ἔχουσα πλέον εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαδέλφους, τοὺς δύο μνηστῆράς της, τοὺς ἐνόμισε χαμένους εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐνυμφεύθη καὶ θὰ ἔχῃ ἐντὸς ὀλίγου τὸ δεύτερον τέκνον της.

(Sazie) **Μαρία Β. Ζερβουδάκη**

5,000 κανονισμούς, καὶ 156,400 σελίδας ἀντιαλκολικῆς φιλολογίας. Ἐν γένει ὁ Σύνδεσμος οὗτος εἶναι διωργανομένος ἀπαράλλακτα ὡς ὁ σύνδεσμος τῶν χριστιανῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ ἐτήσιον εἰσόδημά του ἀνέρχεται εἰς 50,000 φρ.

Ὁ Σύνδεσμος οὗτος ἵδρυσε μίαν βιομηχανικὴν ἀγροτικὴν ἔπαυλιν διὰ τὰς μεθύσους γυναῖκας καὶ διάφορα ἄσυλα προστατευτικὰ διὰ κόρας ἀλκολικῶν γονέων, ὡς καὶ ἄσυλον διὰ γυναῖκας ἃς ὁ ἀλκολισμὸς κατέστησεν ἀνικάνους.

Παρὰ τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον ἱδρύθη καὶ «ἡ *Γυναικεία Ἕνωσις τῆς π.λήρους ἐγκρατείας*» ἥτις ἀριθμεῖ 10,050 μέλη καὶ ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα 20,000 φρ. Ἐκδίδει καὶ αὐτὴ ἀντιαλκολικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον *Wings*. Ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς Σκωτίαν καὶ Ἰρλανδίαν αἱ Σκωτικαὶ καὶ Ἰρλανδικαὶ χριστιανικαὶ γυναικεῖαι ἀντιαλκολικαὶ ἑταιρίαι.

Ἐν γένει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνταλκολικῶν γυναικῶν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἀνέρχεται εἰς 105 χιλιάδας ἐνεργὰ μέλη. Ἡ αὐταπάρνησις καὶ ὁ ζῆλος τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν. Ὑπάρχουν μέλη τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνουν δι' ἑκάστην πόλιν καὶ χωρίον τὴν ἀναμόρφωσιν τῶν λαϊκῶν τάξεων. Δύω ἐξ αὐτῶν ἱεραπόστολοι ἐπεσκέφθησαν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους 4,250 πτωχὰς οἰκογενείας ἀλκολικῶν, ἃς ἔσωσαν ἐκ προφανοῦς καταστροφῆς.

Η ΦΙΛΙΑ

Ι΄

Ἔχομεν ἀκόμη Μαργαρίτα μου τὴν διπρόσωπον φιλην.

Ἡ διπρόσωπος ὡς καὶ ἡ χαιρέκακος ἔχει μεγάλην ὀπισθοβουλίαν, καὶ χαίρει τόσον ἡ μία ὅσον καὶ ἡ ἄλλη, ὅταν βλέπη τὸ θῦμά της δηλητηριαζόμενον δι' ἄλλων. Ἀλλ' ἡ μὲν χαιρέκακος ἔχει τὴν τόλμην, μ' ὅλην της τὴν δειλίαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὅσων μισεῖ, νὰ ἐνεργήσῃ, ἐρεθίζουσα ἄλλους ἐναντίον των, ἐνῷ ἡ διπρόσωπος δὲν φθάνει ποτὲ μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ. Ἐνεργεῖ κυριολεκτικῶς ἐν τῷ κρυπτῷ, Φύσει δειλὴ καὶ αὐτὴ, ἀλλα καὶ δολία, καὶ μεγάλη ὑποκρίτρια μετέρχεται ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, ὅπως μένῃ ἀπαρατήρητος ἐνεργοῦσα. Θαυμαζομένην ἀποῦσαν φίλην της μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα γνωρίζει νὰ σκιάζει τὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον τῆς ἔπλεξαν, κακοσυσταίνουσα ἐπιτηδείως τὴν φίλην, ἐπὶ ἀπουσίᾳ της ἐννοῶ, ἐξορκίζουσα μὴ τὴν προδώσουν διότι εἶνε φίλη· δὲν θέλει νὰ γίνῃ κακή, ἀλλὰ τὸ καθῆκον τῆς τὸ ἐπιβάλλει, πρέπει νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

Εἶναι δὲ παράδοξον νὰ βλέπῃς αὐτὴν ἀπέναντι τοῦ οὕτω πως συστηθέντος προσώπου· θὰ βαρυνθῇς ἀριθμοῦσα τὰ πλαστὰ ἐγκώμια, τὰς τεχνητὰς προσποιήσεις, τοὺς ψευδεῖς ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους εἰξεύρει νὰ συνοδεύῃ μὲ μίαν χαριεστάτην φιλικὴν θωπείαν, μὲ ἓν πορφυροῦν μειδίαμα, ὅπου δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ κροκοδείλιον φαρμάκι καὶ ψευδέστερον καὶ ἀπατηλότερον καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ φαρμακεροῦ αὐτοῦ ἑρπετοῦ. Βαίνει δὲ βραδέως εἰς τὸ ἔργον της, ἐνόσῳ βαδίζει παραλλήλως μὲ τὴν φίλην· ἅμα ὅμως τὴν ἴδῃ προχωροῦσαν ἢ ἄγουσαν νὰ ἀνέλθῃ, τότε ταχυπορεῖ ἕρπουσα πάντοτε, τότε ἐξευρίσκει τὸν τρόπον νὰ τῆς ἀνακόψῃ τὸν δρόμον, νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας θ' ἀνήρχετο. Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο θὰ σημειώσῃς πολὺ τὸν τηλέγραφον τῶν βλεμμάτων, ὡς σοὶ ἔκαμα λόγον εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῶν μαύρων σκιῶν τῆς ζηλείας· μακρὰν ὅμως τοῦ νὰ ἔχῃ τὴν τόλμην ἐκείνων νὰ ἐπιτεθῇ, ἀρνεῖται ἀνακαλυπτομένη τοὺς λόγους της μὲ πολλὴν θρασύτητα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἐξορκίζουσα μὴ τὴν προδώσῃ. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἂν ἡ φίλη πάσχῃ, συμβαίνει εἰς αὐτὴν ὅ,τι καὶ εἰς τὴν χαιρέκακον· σπεύδει, προθυμοποιεῖται νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ φιλικά της αἰσθήματα, ἐπιφυλασσομένη νὰ φαρμακεύσῃ καὶ σκιάσῃ διὰ τῆς λύπης τὴν τότε ἀγαπωμένην εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, ὅπου ἤθελεν ἴδει αὐτὴν θάλλουσαν.

Μαρία Πινέλλη.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀτζὲμ πιλάφι φούρνου. Βράζετε ὀλίγον ρύζι εἰς ζωμὸν κρέατος ἢ ὄρνιθος. Ἰδιαιτέρως κατασκευάζετε ἄσπρην σάλτσαν ὡς ἑξῆς: ψήνετε εἰς 1)2 ὀκ. γάλα 2 κουταλιὲς φαρίνα. ἀνακατεύουσα τακτικά, προσθέτετε δύο κρόκους αὐγοῦ, ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιὰν καὶ δουλεύουσα προσθέτετε 70 δρ. φρέσκο βούτυρο.

Βουτυρόνετε τὴν φόρμαν σας. Βάζετε ἕνα πάτον ρύζι, τὸ σκεπάζετε μὲ μίαν σειρὰν παρμεζάνα τυρὶ τριμμένο καὶ ἔπειτα μὲ ἓν στρῶμα ἀπὸ τὴν σάλτσαν σᾶς. Ἐπαναλαμβάνετε ρύζι, τυρὶ καὶ σάλτσαν ἕως ὅτου νὰ γεμίσῃ ἡ φόρμα. Καίετε ὀλίγον βούτυρο τὸ χύνετε ἀπὸ πάνω καὶ πητίζετε μὲ γαλέταν κοπανισμένην. Τὸ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

Ὅταν φέρουν ἔχετε ξεψαχνίσει τὴν βραστὴν ὄρνιθά σας τὴν λυώνετε εἰς τὸ γουδί, ἢ τὴν κόπτετε εἰς κημά. Τὴν κοκκινίζετε μὲ βούτυρον καὶ μὲ ὀλίγην ντομάταν καὶ ἀλατοπίπερον. Βγάζετε ἀπὸ τὴν φόρμαν τὸ παστίτσιό σας τὸ τοποθετεῖτε εἰς πιατέλαν στρογγύλην καὶ μὲ ἓν μαχαῖρι εὔμορφα σχηματίζετε μίαν στρογγυλὴν τρύπαν σὰν πηγάδι ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, χωρὶς νὰ πειράξετε τὴν κάτω κρούσταν. Γεμίζετε τὴν τρύπαν μὲ τὴν ὄρνιθα καὶ μὲ τὴν σάλταν καὶ ὅση σᾶς μείνει γαρνίρετε τὴν πιατέλαν, χωρὶς νὰ βρέξετε τὸ παστίτσιο.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΑΤΣΙΦΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ καταστήματος «Σ. Πατσιφᾶκα Υἱοῦ» προσετέθη ἐν αὐτῷ Εἰδικὸν Τμῆμα εὐθηνῶν καὶ ὡραιοτάτων ὑφασμάτων ὧν λεπτομερὴς κατάλογος ἔπεται·

Ζεφήρια καὶ τσήτια ἀπὸ Λεπτ. 55 καὶ ἄνω.
Βατίσται νεώτατα καὶ ὡραιότατα πάσης ποιότητος.
Ὑφάσματα μαλλοδάμβακα ὁ πῆχ. ἀπὸ 1,30.
Ὑφάσματα ὁλομάλινα ὁ πῆχ. ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ χρωματιστὰ ἐκ καθαρᾶς μετάξης ὁ πῆχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pougé) ὁ πῆχ. 2,25.
Μεταξωτὰ κλαδωτὰ διὰ φορέματα νυμφικὰ ὁ πῆχ. ἀπὸ δραχ. 5.
Κορδέλλαι μεταξωταὶ double face No 12 ὁ πῆχ. δρ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (τοῦ grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἀπὸ δρ. 1 καὶ ἄνω ἕκαστον.
Μανδαπολάμια Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ἀρώματα τῶν ἐξοχωτέρων ἐν Παρισίοις κατασκευαστῶν.
Eau de colagne εὐρωπαϊκὴ ἀπὸ 1,45 κατὰ φιάλην.
Ψάθαι καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη διὰ γυναικείους πίλους.
Διὰ τὰς μοδίστας ἐξαιρετικαὶ τιμαί.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Μὲ βελούδινα καὶ μεταξωτά, εἰς διαφόρους χρωματισμούς, πρωτοφανῆ δέρματα κατασκευάζει τὸ ἄριστον ὑποδηματοποιεῖον **Τσάμη** τὰ καλλιτεχνικὰ ὑποδήματα τῶν πελατῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα καίτοι πρώτην φορὰν παρουσιασθέντα εἰς τὰς τελευταίας ἐκθέσεις, τὸ πρῶτον ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν ἔλαβον Βραβεῖον, ἀναγνωρισθείσης τῆς ὑπεροχῆς των.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ.κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.